

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 19/2026-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s. r. o., Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-11C/15/2018 po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 648/2022-65 z 15. júna 2023 a po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 645/2024-44 z 11. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. októbra 2025, doplnenou 20. novembra 2025, 8. decembra 2025, 8. januára 2026 a 12. januára 2026, domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-11C/15/2018 po právoplatnosti nálezů ústavného súdu č. k. III. ÚS 648/2022-65 z 15. júna 2023 a nálezů ústavného súdu č. k. IV. ÚS 645/2024-44 z 11. februára 2025. Žiada, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov. Zároveň žiada o priznanie finančného zadosťučinenia 53 000 eur

a náhradu trov konania. Sťažovateľ v doplnení podania žiada o nariadenie ústneho pojednávania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou doručenu Okresnému súdu Bratislava I (v súčasnosti Mestský súd Bratislava IV) (ďalej aj „súd prvej inštancie“) 8. mája 2018 domáha vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) žalobkyne a sťažovateľa.

3. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 648/2022-65 z 15. júna 2023 vyslovil porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru a prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov. Zároveň priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie 1 000 eur a náhradu trov konania. Nález ústavného súdu nadobudol právoplatnosť 26. júna 2023 (ďalej len „nález 1“).

4. Ústavný súd v poradí druhým nálezom č. k. IV. ÚS 645/2024-44 z 11. februára 2025 vyslovil porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru a prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov. Zároveň priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie 300 eur a náhradu trov konania. Nález ústavného súdu nadobudol právoplatnosť 19. februára 2025 (ďalej len „nález 2“).

5. Návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia bolo uznesením súdu prvej inštancie, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 3. apríla 2024, vyhovené. Na odvolanie sťažovateľa a obchodnej spoločnosti The Galata Group s.r.o. Krajský súd Bratislava uznesením č. k. 3Co/54/2025-4822 z 8. augusta 2025 odvolanie obchodnej spoločnosti odmietol a uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Vo veci samej dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ uvádza, že v konaní nebolo po viac ako 7 rokoch a 5 mesiacoch od podania žaloby rozhodnuté a mestský súd nerešpektuje príkaz konať vyslovený v náleze 1 a náleze 2, na ktoré sťažovateľ opakovane poukazuje.

7. Sťažovateľ poukazuje na priebeh a dĺžku rozhodovania o neodkladnom opatrení žalobkyne, ako aj na neefektívny postup súdu prvej inštancie v súvislosti s predložením spisu odvolaciemu súdu.

8. V ďalšom sťažovateľ poukazuje na uznesenie odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o odvolaní proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia, pričom upriamuje pozornosť na dôvody, pre ktoré bolo odvolacím súdom uznesenie súdu prvej inštancie zmenené tak, že súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. V tejto súvislosti zdôrazňuje možné negatívne konzekvencie v jeho osobnej, spoločenskej, rodinnej sfére, ako aj vo sfére podnikania, súvisiace s nariadeným neodkladným opatrením.

9. Zároveň analýzou jednotlivých predpokladov na vyslovenie porušenia práva na konanie bez zbytočných prietáhov sťažovateľ poukazuje na to, že žiadna zložitost' konania nezbavuje súd zodpovednosti za prietahy zapríčinené neodborným vedením či nesprávnou organizáciou práce. Tvrdí tiež, že neprimeraná dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná jeho správaním, keďže je

aktívnu stranou sporu a poskytuje súdu všetku potrebnú súčinnosť. Poukazuje na nečinnosť či neefektívny postup súdu, v ktorých vidí pôvod prietáhov v konaní. Sťažovateľ zdôrazňuje, že aj po právoplatnosti konečného rozsudku bude nevyhnutné konať o výške trov konania, v tejto súvislosti poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 315/2024 a na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v prípade Čičmanec proti Slovenskej republike. Podľa jeho názoru mestský súd nerešpektuje predchádzajúce nálezy ústavného súdu a jeho prístup k namietanému konaniu je naďalej laxný a nesústredený.

10. V ďalšom poukazuje na význam konania nielen v rovine existujúcej právnej neistoty, ale aj jeho vplyvu na sféru podnikania a riziko spôsobenia škody na majetku (v kontexte nariadeného neodkladného opatrenia). Zdôrazňuje význam konania nielen pre sťažovateľa, ale aj pre iné subjekty, ktoré podnikajú spoločne so sťažovateľom.

11. Zásah do práva vlastniť majetok odôvodňuje paralýzou výkonu vlastníckych práv spôsobenou neefektívnym postupom mestského súdu. Uvádza, že nemohol uzatvárať zmluvy, prevádzať obchodné podiely, čerpať financovanie ani nakladať s výnosmi, takýto stav podľa jeho názoru pôsobí ako faktické vyvlastnenie, bez splnenia zákonných podmienok a bez akejkoľvek kompenzácie. Osobitne zdôrazňuje, že dlhodobé neodkladné opatrenie (25. marca 2024 až 8. augusta 2025) prakticky zablokovalo financovanie projektu v hodnote 250 miliónov eur, na ktorom sa sťažovateľ podieľa. Neodkladné opatrenie podľa jeho názoru neobstalo ani v jednom z kritérií testu proporcionality podľa ESLP (zákonnosť, legitímny cieľ, primeranosť). Uvádza, že ako podnikateľ oprávnene očakával, že jeho majetok nebude bezdôvodne blokový a že štátne orgány budú konať s náležitou starostlivosťou. Bol fakticky zbavený možnosti pokojne užívať majetok a zúčtovať ho. Poukazuje na hodnotu vyporiadavaného majetku v BSM, pričom konanie o vyporiadanie BSM bezprostredne zasahuje do základných majetkových práv účastníkov a prietahy viedli k ekonomickému úbytku, strate možnosti jeho efektívneho využívania a k právnej neistote.

12. V doplnení podania doručeného ústavnému súdu 20. novembra 2025 poukazuje na to, že zákonná sudkyňa po vydaní uznesenia odvolacieho súdu nenariadila termín pojednávania, zdôrazňuje odvolacím súdom artikulované pochybenia v rozhodovaní súdu prvej inštancie o neodkladnom opatrení a navyšuje požadované finančné zadosťučinenie.

13. V doplnení podania doručenom 8. decembra 2025 opakovane poukazuje na to, že konanie nie je právoplatne skončené, nie je nariadený termín pojednávania a navyšuje požadované primerané finančné zadosťučinenie.

14. V oboch doplneniach navrhuje ústne pojednávanie z dôvodu systematického porušenia základných práv zo strany mestského súdu.

15. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia 53 000 eur sťažovateľ stanovil s prihliadnutím na zásadu spravodlivosti so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je porušenie práv na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov a v primeranej lehote, práva na súdnu ochranu a práva vlastniť majetok.

17. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, pretože v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98). Vzhľadom na uvedené ústavný súd mohol preskúmať namietané porušenie všetkých označených práv spoločne.

18. Z obsahu ústavnej sťažnosti a vlastnej činnosti ústavného súdu je zrejmé, že právam sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietáhov v namietanom konaní už ochrana ústavným súdom poskytnutá bola, a to konkrétne nálezom 1 a nálezom 2 vrátane poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia v oboch prípadoch. V nadväznosti na druhý nález ústavného súdu bolo rozhodnuté o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia. Nemožno preto prisvedčiť sťažovateľovi, že príkazy konať uložené ústavným súdom neboli zo strany všeobecného súdu rešpektované. Je zjavné, že v nadväznosti na nález 2 bol spis zo strany súdu prvej inštancie (po zrealizovaní zákonom vyžadovaných administratívnych úkonov) predložený odvolaciemu súdu, ktorý o odvolaní proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia rozhodol uznesením z 8. augusta 2025 v prospech sťažovateľa tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Pozornosť súdu bola v uvedenom období zjavne nasmerovaná na rozhodovanie o neodkladnom opatrení, súčasťou čoho je aj doručenie spisu prvoinštančného súdu odvolaciemu súdu (§ 191 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy), keď objektívne súd prvej inštancie nemohol konať vo veci samej.

19. Sťažovateľ sa v súčasnosti opakovane domáha vyslovenia porušenia namietaných práv na konanie bez zbytočných prietáhov v jeho veci, avšak tentokrát nie cez tvrdenú nečinnosť pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení, ale v konaní vo veci samej. Pozornosti ústavného súdu neušlo, že sťažovateľ argumentuje aj neaktuálnymi okolnosťami času nečinnosti súdu v súvislosti s administratívnymi úkonmi pri predkladaní spisu odvolaciemu súdu (napr. bod 40, 43, 48).

20. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

21. Z hľadiska právnej a faktickej zložitosti prípadu (ako už ústavný súd konštatoval v nálezoch 1 a 2) napadnuté konanie možno zaradiť medzi bežnú agendu v rámci rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Konanie však možno označiť za skutkovo zložitú vzhľadom na potrebu vykonania rozsiahleho dokazovania (pozri III. ÚS 648/2022).

22. Ústavný súd ako druhé kritérium posúdil správanie sťažovateľa v rozhodnom období, teda od 19. februára 2025, keď nález 2 nadobudol právoplatnosť. Súd v uvedenom období vzhľadom na zákonnú povinnosť, ako aj na pokyn krajského súdu a v neposlednom rade na pokyn ústavného súdu zjavne realizoval administratívne úkony nevyhnutné pre predloženie veci odvolaciemu súdu, spis predložil odvolaciemu súdu a čakal na jeho vrátenie po rozhodnutí o podanom odvolaní. Sťažovateľovi síce nemôže byť vyčítané podanie odvolania proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia, ktoré mu na ochranu jeho práv poskytuje vnútroštátny právny poriadok,

avšak na druhej strane, podľa judikatúry ESĽP nemožno pričítať štátu zodpovednosť za priet'ahy, ktoré v konaní vznikli v dôsledku nutnosti vysporiadať sa s takýmito návrhmi (k tomu pozri rozsudok ESĽP č. 52859/99 z 25. mája 2004 Dostál proti Českej republike, § 220).

23. Ústavný súd ako posledné kritérium preskúmal postup súdu prvej inštancie v rozhodnom období a konštatuje, že konanie nie je právoplatne skončené a dĺžka jeho trvania nie je optimálna, avšak o dosiaľ vzniknutých priet'ahoch už bolo ústavným súdom rozhodnuté. Sťažovateľom prezentované obdobie od rozhodnutia odvolacieho súdu po súčasnosť nepovažuje ústavný súd za dostatočné pre konštatovanie ďalších priet'ahov v konaní. V tejto časti preto ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 11 ods. 1 a čl. 1 dodatkového protokolu:

24. Sťažovateľ porušenie týchto svojich práv odvíja od porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vychádzajúc z argumentačného prepojenia oboch častí ústavnej sťažnosti, nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu majetkových práv sťažovateľa.

25. Vo vzťahu k opakovaným tvrdeniam sťažovateľa o škodách, ktoré mu mohli vzniknúť v súvislosti s nariadeným a určité obdobie trvajúcim neodkladným opatrením, ústavný súd poukazuje na existenciu osobitných mechanizmov na uplatnenie škody vzniknutej pri výkone verejnej moci.

26. Vzhľadom na už uvedené bolo potrebné aj v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Napokon ústavný súd uvádza, že ak by priebeh napadnutého konania naznačoval vznik ďalších ústavne relevantných priet'ahov, toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľovi, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu